

Nuorten Osasto

Työväenliike ja nuoris

Kaikkina aikoina, uusien voimien rynnästä näyttämölle, mullistaen maailmaa ja vallaten vanhalta alaa, on nuoris joka tapauksessa aina näytellyt huomattavaa osaa. Jokaisessa taistelussa on nuoris uhrannut parhaimpansa, jokaisessa vallankumouksessa sen on täytynyt suorittaa vaikeimmat tehtävät ja jokainen sota heistä on suurimman summan vaatinut alttarilleen.

Niinpä työväenliikkeessään. Missä ikinä on sorrettu luokka on noussut taisteluun sortajiaan vastaan, niin kuumimmassa paikassa on seissyt nuoris. Ne olivat nuoret, jotka tekivät jäti muistettavan työn Kronstadin edustalla, kulkienaan tovereittensa ruumiista muodostuneen sillan yli ja vallaten voittamattomalla näyttävän linnoituksen, pelastaen ennenkuulumattomalla uljuudellaan punaisen Pietarin. Kuka ikinä kertonneekin Tampereen taistelusta, niin aina mainitsee niiden nuorien kalpeiden miesten ja naisten uskollisuudesta, taistelleensa punaisten lippujen alla. Ne olivat etupäässä nuoret, jotka muodostivat Lahden edustalla "vasemman siiven", joka menestyksellisesti taisteli saksalais-suomalaisia lahtarijoukkoja vastaan. Onpa lausuttu, että jos "oikea siipi" olisi taistellut yhtähyvin, niin olisi Lahdesta tullu läitise, tuhannet vallankumoukselliset olisivat vielä maanpinnalla ja — ehkä vallankumous olisi pelastettu. Mutta "oikea sivusta" oli muodostettu sekalaisista tiedottomista joukoista, jota vastoin, niinkuin jo on sanottu vasemmalla sivustalla taisteli tietoista joukkoa. Siinä oli suurin osa nuorisoa, sellaista nuorisoa, joka ei ennen vallankumousta, puhujan puheissa pilleksinyt ulkona, odottaen milloin viulu vinkaisee, rynnätkäseen heti sisälle, vaan he kuuntelivat tarkkana, ammentaen tietoa ja neuvoja tulevien tapahtumain varalta.

Monasti olen monen niiden kanssa, jotka neljätöistään vuorokautta yhtämittaa taistelivat Lahden edustalla ja joiden silvotut ruumit lepäävät Lahden nummessa tai luusa sahaavat Hennalan ja Hämeenlinnan läheisyydessä jo kymmenvuotiaana seisonut puhujalavan vieressä jossain Hämeen kunnaalla tai milloin ahtaassa mökissä, kuunnellen työväen agitaattorien leimuavaa puhetta. Ja vaikka emme täydellisesti ymmärtäneetkään häntä, niin ymmärsimme ainakin sen, että hän puhuu meidän puolestamme, ja se sai pienet sydämemme sykkimään sille aatteelle, jonka puolesta muutama vuosi myöhemmin monet meistä uhrasivat elämänsä.

Monasti olin heidän rinnallaan Vappukulkueessa marssinut pitkin Hämeenlinnan katuja, niitä samoja katuja, joita myöten sittemmin heidän luurankojaan vankkureilla vedettiin saantakuoppaan, tai nälästä horjuen ajettiin suolle lahdattavaksi. Mutta tunnen niinkuin siellä kaukana olevat tuntemattomat kumpuusa kulkisivat: — Te, jotka säästyitte jatkakaa työtämme! Kasvattakaa nuoriammista veltistämme ja sisaristamme sotureita, jotka täyttävät meidän jättäm. aukot taistelurintamassa, että köyhällisten vapauden aika koittaisi.

Missä maassa hyvänsä kääristyy luokkataistelu siihen tilanteeseen, että ei ole muuta valittavaa kuin taistelu vallasta suurin keinoin, niin aina jää nuoremmille proletaareille velvollisuudeksi täyttää vaarallisimmat paikat. Siksi tulisi kaikkialla lausua huomiota enemmän nuorisou-

kasvatukselle. Esimerkiksi tässä maassa, jossa porvaristo kaikkein ovelaammin osaa pimitää työläisnuorisoa, tarvitsisi tehdä voimakasta agitaatiota nuorison keskuudessa. Se kylläkin on voimia kysyvää työtä, sillä melkein pä rauta ennen taipuu puhumalla kuin moni nuorukainen, joka on hiukankaan saanut koulusivistystä. Heihin on syöpynt se "kohoamismahdollisuus" ja se ei heville lähde. Puhussa heille luokkataistelusta kohauttavat he olkapäitään, että: turha, kyllä minä tässä tulen toimeen ja minulla on tilaisuus elää, mitä minä muista vilitän. Ja sitten: että kaikki tulla yhdenvertaisiksi. Johan nyt..... kyllä minun tarvitsee olla vähän parempi kun tuo toinen. Vaikka itseasiassa ei ole muuta kuin miittänsä vapartaan korkeammalla, eikä koskaan tule pääsemäänkään sen ylemmäksi. Mutta se toivo elää ja aina siihen asti kunnes pettymistä seuraa pettymys ja sen ylevän ilmailuhalun sijalle astuu kauhea katkeruus. Silloin hän jo tietää lähellänsä totuuden julistajaa. Tarvittaisiin paljon sellaisia agitaattoreja, jotka väsymättä etsisivät sopivaa tilaisuutta jakaa tietoaan. Missä vaan kuuluisikin tyytymättömyyttä ilmaiseva sana, niin sinne kiirellänsä tekemään selkoa, että missä on syy siihen, että täytyy valittaa.

Sellaisten agitaattorien kasvatusta varten olisi jokaisella paikkakunnalla perustettava nuoris-osastoja, jotka kyllä vetäisivät nuorisoa mukaansa. Mutta ei riitä se, että koettaa heitä riviin, vaan heistä täytyy myös kasvattaa tietoisia proletaareja, jotka ottavat työväen aatteen sydämen asiaksi, pelkäämättä sitä millä keinoilla milloinkin täytyy taistella. Niin uljaita haluamme heistä tulevan kuin nekin Venäjän nuorukaiset olivat, jotka Kronstadin edustalla sanoivat heitä epäileville: "Eikö vereni kelpaa Kommunille!"

Mutta ei ole toivoakaan, että esim. tämän maan suomalaisen työläisnuorisou rohkenee edes lausua noita sanoja, niinkauvan kun sitä viehättää yksinomaan vain peliolut, pallo- ja tanssisalit, rientään niihin kiireimään kaupalla, sivuuttaen kaikki agitaation tilaisuudet ja kokoukset, joissa heidän paikkansa olisi. Heissä löytyy monta, jotka sanovat itseään "sosialistiksi", mutta kun tiukka paikka tulee, niin perään annetaan, eikä edes hiukkaakaan koeteta täyttää sitä tehtävää, mihin tuo kaunis nimi kantajansa velvoittaa.

Te, valveilla olevat nuoret, joilla on ollut tilaisuus täydellisesti oppia englanninkieli, täyttäkää velvollisuutenne luokkaanne kohtaan, tehkää agitaatiota tovereittenne keskuudessa, että joskus me, koko proletaari-nuorisou, tapaisimme toisemme luokkataistelun kääristyneenä ollessa oikealla paikalla. Ottakaa se työ sydämen asiaksi, alkakaa se jo tänään. "Toverittareissa" on meitä varten erityinen osasto, siinä voisimme kertoa miten menestymme tehtävässämme ja samalla antaisimme toisillemme neuvoja. Hereille nuorisou! Työväenluokan vapauskellot kutsuvat!

Wm. Lahtinen.

BROOKLYN, HIBBING, MINN.

Toverittareen on alkanut ilmestymään "Nuorten Osasto" ja minä toivon, että paljon paljon nuoria ryhtyisi kirjoittamaan siihen.

Jou'u-aattoittana täällä meidän työväenhaallilla annettiin kaikenlaisia ohjelmia. Kaksi miestä oli siellä soittamassa ja se oli minun mielestäni slevää soittoa, mutta ennenkuin he olivat ehtineet lopettaa niin yleisön joukosta kuului ääni, joka huusi:

"Kurjaa musiikkia." Jos huudahtaja olisi tunnettu päteväksi musiikin tuntijaksi, niin ei se olisi ollut niinkään outoa.

Kun jotkut ihmiset ovat niin hyväntahtoisia, että antavat ohjelmaa, niin jotkut ihmiset sitten puolestaan ovat niin sivistymättömiä, että loukkaavat heitä sillä tavoin. Pätevänä musiikintuntijana tarpeeksi sivistynyt ei sitä tekisi. Arvostelu on paikallansa, mutta ei esityksen aikana, jolloin se saattaa häiriötä, mutta jällestepäin keskustelussa tai sanomalehdessä.

Joulupukki jakoi makeisia lapsille ja muuta joululahjoja lapsille ja aikuisille ohjelman jälkeen.

Onnellista uuttavuotta kaikille Toverittaren lukijoille.

Koulu-tyttö.

Tosielämää

On synkkä ja myrskyinen syysyö! Tuuli ulkona rutisee hurjasti ja sade pieksää akkunaa ruutuja. Kello on jo ehtinyt kulua kahteen asti, yöllä, vaan unta ei ole vielä saanut äiti, joka vuoteellaan heittelee sinne ja tänne.

Sinä yön hiljaisuudessa, liitelevät ajatukset vuosia taapäin, jolloin jo köyhässä työläiskodissa sai nähdä vanhempiensa tekevän työtä aamusta varhain iltaan myöhään, suuren lapsijoukon edestä. Vaan joskin u-sien puutetta ja tukalaa oli, niin oli toki oma pieni koti. Muistuu mieleen, kuinka sitte aikuiseksi tultua sai tehdä työtä pienellä palkalla tehtaan ummehtuneessa ilmässä, josta oli seurauksena että useamman keran vuodessa sai maata sairaana jote ei ollut elämä kovin suotuisaa silloinkaan. Sitten — ajattelematon avioliitto, joka toi mukanaan uusia huolia; työtä sai tehdä enempi kuin ennen, senlisäksi oli työtä vielä lisääntynyt äidin velvollisuuksien täyttämiseksi ja isä — hän oli väkijoukon orja, joiden uhrina hän sortui ennenikäiseen hautaan.

Kaikkea näitä muistelllessa hän kiiti kohtaloa siitä, joka oli vahvistanut häntä (ennen niin heikkona naista) kantamaan elon raskasta taakkaa tähän asti.

Mutta nyt ei taas tule uni silmään, sydäntä ahdistaa, aivan kuin pakahdus, jospa edes voisi huutaa, ehkä se vähän helpottaisi. Hän nousee tilalta ja katselee lastensa kufuneita kenkiä, joista ei enää ole juuri mihinkään, nyt pääsee väkistenkin huudatus: kengät, kengät, millä ne saan, pieni palkkani ei riitä syömiseenkään, vaikka olisi miten säästeliäs. Talvi on kylmä, puitakaan ei ole, järki tahoo mennä sekaisin, oi tule, tule kohtalon armahtava käsi ja korjaa väsynyt äiti lepoon, en jaksa enää, olen koettanut parhaani ei kukaan voi sa-

noa etten olisi tehnyt kaikkeani las-teni eteen. Silloin herää poikani ja sanoo "äiti, rakas äiti raukkani tule nukkumaan". Herään kuin unesta, nähden edessäni nuo kirkkaat silmät, jotka säälien minua katselee. Menen tilalle ja huomaankin, että päivä tekee tuloaan, turha on ajatella lepoa tänä yönä. Väsynyt äiti katselee nukkuvia pienokaisiaan, hän tuntee taas voimansa vahvistuvan pienin uskon säde täyttää rinnan, vaikka tietää miten maailma on kylmä, orvon ja lesken oša lohduton. Hän uskoo, että kun vuosisatoja kestänyt ristojärjestelmä loppuu ja nousee uudesti luodun valoisaa aamun koi, silloin ei työläisvanhusten lapset tarvitse kulkea oikaista mieron tietä ja nähdä nälkää, silloin orvot ja lesket tietävät olevansa turvattuja.

Aili.

Voittajat!

On suurta nähdä ajan taistelut, vaan suurempaa on itse taistella. On suurta nähdä voimat voitettut, vaan suurempaa on nähdä voittaja.

Näin mietin, kun nään joukot

Venäjän, sen kurjuus — mainehikkaan kansan työt, ja katovuoden julman vääjyvä ja ympärillä raat saartovyöt.

Luen aikakauden pilkkatuomiot, min viisaat heille viskaa ilkkuen, nään pettureilla yllä naamiot ja kuulen pakinoita Juudasten.

On tykkein savu aamun sarastus kun onnenpäivää odottaapi mies, on ruokalepo vain kuin sallimus, yönlepo ehkä tuonen — kukaties.

Vaan eteenpäin on käsky voittajan ja eteenpäin, on ääni tunnonkin, käy miehet miekkaan, kuokkaan, aurahan, ja siin' on päiväkäsky sankarin.

Pois halla harmaa soita Venäjän, työnjättiäinen käy jo kuokkimaan, ja rauhankansan lapset leipähän, on siinä pyyde rehti voittajaan.

On suurta nähdä ajan taistelut, vaan suurempaa on itse taistella. On suurta nähdä voimat voitettut, vaan suurempaa on nähdä voittaja! W. M. Mattson.

— Kenelle ei vielä tule Toveritar, kiiruhtakoon tilaamaan sen heti!

Uudista Toverittaren tilauksesi ajoissa, ettei keskeytystä tapahdu.

PAUKKU

(Suomen pilalehti)

Suomessa ilmestyvän pilalehden joulunumero saapunut konttorimme. PAUKUSSA on kansikuva, joka osottaa kuinka porvarit säikähtävät punaista lippua—lyövät kätensä ristiin ja rukoilevat.

Paukussa on kahdeksantoista sivua. Mitä sattuvimpia kuvia ja mitä rohkeinta pilaa.

Paukku maksaa 15 senttiä kappale. Kirjallisuuskomiteat voivat tilata myytäväksi. Yksityiset tilaajat voivat lähettää maksuna postimerkkejä.

Tilataan osotteella:

TOVERIN KIRJAKAUPPA
Box 99, Astoria, Ore.